

Sygn. akt VIII *Pa* 19/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.)
Sędziowie:	Grażyna Łazowska Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa S. N.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o świadczenie rekompensacyjne

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 25 października 2018 r. **sygn. akt** IV P 577/18

oddala apelację.

(-) sędzia Teresa Kalinka (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII Pa 19/19

UZASADNIENIE

Powódka S. N. wniosła pozew przeciwko Spółce (...) S.A. w B. domagając się zasądzenia rekompensaty za utratę prawa do bezpłatnego węgla w kwocie 10 000 zł. Uzasadniając swoje żądanie podała, że jest wdową po J. N., który zmarł jako emeryt w (...).

Pozwana Spółka (...) S.A. w B. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. Podała, że w świetle ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla powódka nie jest osobą uprawnioną do otrzymania rekompensaty, gdyż nie wykazała, aby pobierała rentę po zmarłym mężu, a nadto skoro jest wdową po pracowniku nie jest uprawniona do otrzymania rekompensaty.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z 25 października 2018 r. (sygn. akt IV P 577/18) uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanej na rzecz powódki 10 000 zł tytułem świadczenia rekompensacyjnego . W pkt 2 wyroku Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabrze – kwotę 500 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

Jak ustalono, mąż powódki J. N. był pracownikiem KWK (...) i z dniem 5 marca 1986 r. przeszedł na emeryturę górniczą.

W dniu 17 grudnia 1997 r. J. N. zmarł, a rentę rodzinną po nim organ rentowy przyznał powódce

Do 2014 r. powódka otrzymywała deputat węglowy.

Spółka (...) S.A. w B. odmówiła przyznania powódce rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla przewidzianej w ustawie z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla wskazując, że nie jest ona uprawniona do otrzymania tego świadczenia, gdyż jej mąż zmarł w trakcie trwania stosunku pracy.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 2 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r. poz. 1971) osobami uprawnionymi są m.in. wdowy po zmarłym emerycie lub renciście górniczym, mające ustalone prawo do renty rodzinnej po tej osobie.

W ocenie Sądu Rejonowego nie ulegało wątpliwości, że powódka spełnia warunki wymienione w cytowanym przepisie.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że całkowicie niezrozumiałe było w tym względzie stanowisko strony pozwanej, która do 2014 r. wypłacała powódce deputat węglowy i musiała dysponować dokumentacją, która potwierdzała prawo powódki do deputatu. Dalej Sąd Rejonowy podał, że zarówno z przesłuchania powódki jak również z dołączonych decyzji rentowych wynika, że jest ona uprawniona do renty rodzinnej po J. N., a jego śmierć nie nastąpiła w trakcie zatrudnienia. Z decyzji rentowej oraz z zaświadczenia wystawionego przez organ rentowy wynikało zaś, że J. N. zmarł 11 lat po przejściu na emeryturę górniczą.

W związku z powyższym – w ocenie Sądu Rejonowego – roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości, w której zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 k.p.c., poprzez brak wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny dowodów, a w szczególności polegającej na przyjęciu, że powódka udowodniła, że jest wdową po osobie zatrudnionej w przedsiębiorstwie górniczym, która jako emeryt faktycznie pobierający emeryturę posiada prawo do deputatu węglowego z przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu ustawy, pomimo, że okoliczności te nie wynikały z jakiegokolwiek dowodu przeprowadzonego w sprawie, a jedynie z gołosłownych twierdzeń powódki;
- nieważność postępowania w rozumieniu przepisu art. 379 pkt 5) k.p.c., tj. pozbawienie pozwanej prawa do obrony, co polegało na zaniechaniu odroczenia rozprawy i wydanie przez Sąd wyroku w sytuacji, gdy pozwanej nie został nigdy doręczony dowód z dokumentu w postaci decyzji emerytalnej J. N., który to dowód stał się podstawą istotnych ustaleń Sądu, a w konsekwencji podstawą do wydania przez Sąd wyroku zasądzającego;
- naruszenie prawa materialnego, a to art. 2 pkt 1) lit. b) ustawy z 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla, poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na

uznaniu, że powódka jest uprawniona do rekompensaty, pomimo niewykazania przez powódkę spełnienia przez nią wszystkich przesłanek uprawniających do dochodzonego roszczenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję.

Sąd Okręgowy w Gliwicach – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wyjaśnił w oparciu o jakie dowody i dlaczego dokonał ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998r., I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził także właściwą ocenę prawną stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy właściwie umotywował swoje stanowisko i Sąd II instancji w całości je podziela. Zarzuty apelacji nie zdołały podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, m.in. dokumentacja w postaci decyzji organu rentowego, a także przesłuchanie powódki, jednoznacznie wskazywał, że mąż powódki był emerytem górniczym, który zmarł 11 lat po przejściu na emeryturę górniczą, zaś powódka była uprawniona do renty po nim.

Słusznie też Sąd I instancji wskazywał, że pozwana do 2014 r. wypłacała powódce deputat węglowy i musiała dysponować dokumentacją, która potwierdzała prawo powódki do deputatu.

Wobec powyższego, zarzuty dotyczące naruszenie prawa procesowego jak i prawa materialnego były nieuzasadnione.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty apelacji dotyczące nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 k.p.c., polegającej na pozbawieniu pozwanej prawa do obrony poprzez zaniechanie odroczenia rozprawy i wydania przez Sąd I instancji wyroku, w sytuacji gdy pozwanej nie został doręczony dowód z dokumentu w postaci decyzji emerytalnej J. N.. Należy podkreślić, że profesjonalny pełnomocnik reprezentujący w toku procesu pozwaną został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, a mimo to nie stawił się. Pozwana miała zatem możliwość zapoznania się z ujawnionymi na rozprawie dowodami, jednak ani jej pełnomocnik, ani osoba działająca w imieniu pozwanej spółki nie wzięli udziału w rozprawie. Sąd Okręgowy zaznacza, że nieobecność pełnomocnika strony na rozprawie, prawidłowo zawiadomionego o jej terminie, nie powoduje pozbawienia możliwości obrony jej praw, co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie.

Na marginesie Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że w odpowiedzi na pozew (k.36) pozwana wnosila m.in. o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność pozwanej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanej oddalił jako bezzasadną.

(-) sędzia Teresa Kalinka (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska